

благодарихие толкозъ по-много за приема, че той откъсвалъ за насъ по такъвъ начинъ нѣколко минути отъ тъй драгоцѣнното си врѣме. Разправихме му послѣ, каква е нашата мисия по Европа и какъ имаме честь да се прѣдставимъ и прѣдъ г. министра на външнитѣ дѣла въ Франция, отъ когото, му казахме, ние излѣзохме благодарни и съ убѣждение, че французското правителство ще дѣйствува навсѣкждѣ дѣто трѣба въ смисълъ за подобрието участъта на нашия народъ. — „Едно французско правителство не може да постѣпи инакъ“, бѣше отговорътъ на французския републикански трибунъ. — Слѣдъ това той ни разправи, че пѣтувалъ прѣзъ България, че цѣнилъ българитѣ, че съчувствувалъ къмъ тѣхъ, че искалъ освобождението имъ отъ турския режимъ, и че той чакалъ много нѣщо отъ цариградската европейска Конференция. Както Тиеръ, така и той желае миролюбиво разрѣшение на въпроса, и той се надѣе за таквоя едно разрѣшение, стига само, казва, да се запази до край съгласието между силитѣ. — „Ако, обаче, турцитѣ не приематъ нищо, и ние сме на мнѣние, че тѣ нѣма да приематъ, тогава какво трѣба да стане“, попитахме ние Гамбета. „Тѣ ще приематъ, каза той, щомъ видятъ, че цѣла Европа налѣга съ всичката своя тежестъ“. — „Ние се съмнѣваме, побързахме да възразимъ, съмнѣваме се толкозъ по-много, че интереситѣ на европейскитѣ сили не сж еднакви на изтокъ, че съгласието между тѣхъ може да се запази само до като прѣдставителитѣ имъ се свѣщаватъ платонически около една зелена масса, но, кога настане часътъ за полагане въ дѣйствиe взетитѣ рѣшения, а турчинътъ се възпротиви, насъ ни е много страхъ, че това съгласие ще бѣде скжсано, че работитѣ ще си останатъ както и по-напрѣдъ, щомъ като Европа не употрѣби срѣдства, за да наложи